

LBRIS

We know
books

Ines Dumitriu

Facă-se voia

 The Writing
Journey

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**DUMITRIU, INES****Facă-se voia / Ines Dumitriu– București: The Writing Journey,**
2021

ISBN 978-606-95115-1-0

821.135.1

Editor: Liviana Tane

Design copertă: Bogdan Moraru

DTP: Crenguța Rontea

© The Writing Journey 2021

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

LUNI**Gloria**

Gloria se ridică și-și trage mai întâi chiloții, apoi ciorapii lycra pe fiecare picior. Își îndreaptă fusta, să-i cadă perfect peste genunchi, și își netezește bluza. Sâniilor parcă i se umflă mai tare când își trece mâinile peste ei, dar chiar și așa, tot își bagă degetele sub sârma de la sutien și îi ajută să salte și mai mult pe sub maletă.

Stă în fața ușii și se uită într-un punct fix. Locul este așa de strâmt, încât sâniilor aproape că împung ușa. Încă n-o deschide. Mai întâi, se asigură că are capul ridicat, bărbia sus și nicio urmă de plâns în privire. Își îndreaptă spatele și mai tare. Sâniilor ajung acum la nici un milimetru de ușă. E pregătită să iasă.

Trage apa și apasă pe clanță.

Țac Țac Țac.

Tocurile cui pe gresie sunt singurul zgomot care se mai aude acum. E o budă mică. Doar două chiuvețe, două cabine și o oglindă într-un colț, numai cât să verifici dacă mai ai la tine fața cu care ai plecat dimineața de acasă. În secție, ele sunt peste trei sute. Trei sute de femei și doar două cabine. Nici măcar nu ai unde să plângi în voie.

Dar Gloria a venit prima azi. S-a asigurat că ajunge măcar cu o oră înaintea celorlalte, să aibă când să plângă și când să-și șteargă urmele. În ciobul de oglindă de deasupra uneia dintre chiuvețe, își aranjează mai bine agrafele din coc și-și netezește părul roșu. Gulerul maletii îi scoate în evidență verziul ochilor încă tulburi. Își scoate rujul în nuanța aia turbată care numai ei îi stă bine și se pregătește pentru o nouă zi în care trei sute de femei o să se uite la ea cu admirație și invidie.

Țac Țac Țac.

Gloria își duce pantofii cu toc cui către secție și aprinde luminile pe holuri. E prima din clădire.

Dar adevărul este că n-a venit prima numai ca să plângă. Viața ei este la fel de mai bine de un an, de când soțul ei a fost concediat. De atunci, ea le duce pe toate în casă: toate ratele, toate facturile, toate plățile și depresia bărbatului ei, capac.

Dar astăzi s-a grăbit să ajungă devreme pentru că e prima zi din cele paisprezece. De fapt, zece, dacă nu pui la socoteală zilele de week-end, când nimeni nu muncește în secție și n-are nici ea ce căuta acolo.

Cu o săptămână în urmă, venise la fel, dis-de-dimineață, ca să aibă unde să plângă. Când a ajuns ea, soarele nici nu răsărise, dar Domnul Rață, portarul, era acolo. Și-a trecut cartela de acces prin fanta interfonului și ușa s-a deschis cu un păcănit scurt. În ghereta Domnului Rață mirosea a cafea de la tonomat și se auzea în surdină un radio dat pe știri. Tocmai când se anunța vremea din ziua ce stătea să înceapă și Gloria se pregătea să-și vadă de treabă, portarul o strigă:

— Doamnă Gloria, plicul ăsta e pentru matală.

Urăște cuvântul ăsta. Dacă ar fi putut, ar fi ars toate dicționarele, numai să nu-l mai vadă și să nu-l mai audă. Când era mică, maică-sa o obliga să i se adreseze cu „matală” și îi spunea că n-o s-o mai iubească dacă îi spune în alt fel. Așa că Gloria mai întâi s-a înfuriat, în timp ce a întins mâna către plicul pe care stătea scris numele ei. Și abia după ce a ieșit din baie și a aprins toate luminile din hala imensă, plină de mașini de cusut, a citit ce stătea scris acolo și s-a întrebat, în sfârșit, cum de a ajuns plicul la portar, cine i l-a adus și de ce tocmai ea a fost aleasă să facă parte din treaba asta.

Țac țac țac.

Mai este cam jumătate de oră până vor începe să vină una câte una. Gloria se asigură că fiecare dintre ele are pe masa cu mașina de cusut toate materialele pentru norma din prima oră, apoi își trage pe ea halatul și își încheie nasturii. Și-a ales special unul cu un număr mai mic, să-l simtă cum i se mulează pe corp și-i scoate în evidență talia, șoldurile rotunde, cum nasturii stau să pocnească din cusătură în dreptul sânilor. Este mai scurt decât al celorlalte muncitoare, îi ajunge până la mijlocul fundului și și-a scurtat singură mânecile, să-și arate brațele, în timpul verii, sau maletele mulate, când e mai frig.

Apasă pe butonul tonomatului de cafea și lasă să-i curgă în pahar lichidul maro și amar. Își răsfiră toate degetele pe suprafața paharului și înghite prima gură de cafea din zi.

Apoi intră Petunia.

Petunia

Se așază la masa cu mașina de cusut, fără să facă vreun zgomot. Își trece ușor cu mâna peste *volanta* mașinii, își așază mai bine ața în ac și trage lângă ea

primele câteva mâneci. Mai are mai bine de jumătate de oră până trebuie să înceapă munca, dar ei îi place să ajungă mai devreme și să și le pună pe toate în ordine. Nu are sens să înceapă mai devreme decât celelalte muncitoare. Nimeni nu ia în seamă munca peste normă și nici n-ar putea să-și ia o pauză mai lungă, după prima oră de lucru.

Nu de asta vine Petunia în fiecare zi mai devreme, ci mai mult pentru că nu îi plac defel ochii celorlalte femei care le iscodesc pe fiecare în parte, pe măsură ce intră în secție și se îndreaptă către mesele lor. Știe ea că femeile se uită la pantofii pe care-i poartă, la hainele care le ies de pe sub halat, la cât de spălat le este părul, la mers.

Are noroc doar că mașina ei de cusut este chiar lângă ușă, așa că nu trebuie să străbată toată secția. Ajunge în fiecare zi cu jumătate de oră mai devreme și se așază pe scaun, ca o adiere de vânt. Numai Gloria ce mai bântuie pe holuri la ora aia și Petuniei i-ar plăcea să nu fie nici ea acolo, să n-o mai iscodescă atâta cu ochii ei de smarald, cu părul ăla mereu strâns perfect, cu corpul ei plin de rotunjimi.

Petunia își trage mai în jos halatul larg care-i acoperă mâinile și picioarele până aproape de genunchi, își afundă mai bine picioarele în pantofii sport prăfuiți, își pune capul în pământ și le așteaptă pe celelalte.

Dar ziua asta este diferită. Astăzi n-a reușit să se facă invizibilă de tot, căci Gloria nu numai că o vede din celălalt capăt de hală, dar pare că se și îndreaptă către ea, ca și cum chiar ar vrea să-i vorbească. Petunia își țintuiește ochii și mai tare către mașina de cusut și fixează cu privirea acul, până când acul dispare din raza ei vizuală și imaginea se transformă în niște forme nedefinite, ca atunci când îți ții ochii în cruciș și te chinui să vezi ceva, totuși. Se gândește că, dacă se holbează suficient de tare la ac, chestia asta o va face să dispară sau măcar să nu mai prezinte interes pentru Gloria, femeia care le domină pe toate.

Țac țac țac

Tocurile cui ale Gloriei se aud pe gresia din secție, pe care deja au început să se așeze scame și ațe de la materiale, chiar dacă femeia de serviciu a măturat, cu o seară înainte, după ce au plecat ele toate cele trei sute. Sunetul tocurilor se aude tot mai tare și tot mai aproape și parcă, pe măsură ce se apropie, se și îndesește, de parcă Gloria ar fi nerăbdătoare să ajungă la masa de cusut a Petuniei.

Țac țac țac.

Mai are doar câțiva pași și este acolo, lângă ea, iar Petunia se gândește că, dacă se gheboșează suficient de tare pe sub mașină, o să devină tot mai mică

și poate-poate o să dispară. Gloria s-ar uita fix în ochii ei, dacă ar îndrăzni să și-i ridice, dar pentru că nu o face, îi simte privirea verde în mijlocul capului. Când știe sigur că nu mai are cale de scăpare, îndrăznește să-și înalțe fruntea, cât să aibă contact vizual numai puțin, și atunci o vede pe Gloria cum își rotunjește buzele cărnoase și dă să formeze un cuvânt.

Un corp masiv se interpune între cele două și aproape că o dă jos pe Gloria care se răsuțește pe tocurile cui și se prinde cu mâna de o masă de cusut din spatele ei, ca să nu cadă.

A intrat Miranda.

Miranda

— Mă scuzați, doamna Gloria!

Glasul se aude ca un tunet din gâtlejul Mirandei, în timp ce ochii i se ridică și se pironesc direct în ochii Gloriei. Își ține acolo privirea pentru câteva secunde, suficient cât Gloria să și-i coboare pe ai ei și să se dea și mai în spate, ca să o lase să treacă.

Halatul Mirandei stă și el lipit de corp și nasurii mai-mai că-i plesnesc când se așază la masa ei de cusut, dar scaunul geme și se lasă puțin sub

greutatea ei, iar femeia îl acoperă cu tot corpul. Își scoate din buzunar un șervețel și-și șterge lacul de transpirație de pe frunte și de pe tâmpile, apoi merge mai departe, pe pleoape și pe sub ochi.

Miranda nu s-a machiat niciodată de când s-a angajat în secție, așa că nu are de ce să aibă grijă că i se întinde rimelul sau fondul de ten. Își șterge temeinic fața și răsuflă din greu, în timp ce Gloria se uită direct la ea, iar Petunia o pândește de după mașina de cusut.

— La ce vă holbați așa? N-ați mai văzut transpirație? Normal că n-ați mai văzut, la cât de sfrijite sunteți, tună din nou Miranda, fără să o scape din ochi pe Gloria.

Petunia se face și mai mică la masa ei, dar Gloria continuă să-i arunce fulgere din ochi până când, la fel ca și prima oară, își mută privirea în altă parte, ca și cum s-ar da bătută.

Cu o săptămână în urmă, fix în ziua în care portarul i-a strecurat plicul în mână, Gloria nu a fost atentă. A ieșit val vârtej din cabina de toaletă și n-a mai ascultat la ușă, dacă mai era cineva înăuntru. Așa că a văzut-o pe Miranda abia când a făcut primul pas către chiuvetă. De fapt, i-a văzut numai spatele cum ieșea din baia femeilor și Gloria n-a știut dacă și cât a auzit și de atunci nici nu mai știe

cum să se comporte când dă cu ochii de ea. I se pare că parcă o iscodește, apoi își spune că e doar închipuire, că de atâta amar de vreme a învățat și ea să plângă pe mușește, a devenit expertă în plâns tăcut și nimeni, nici măcar soțul ei, nu-și dă seama vreodată că e plânsă. Dar chiar și așa, tot nu-și poate stăpâni valurile de panică ce o mai năpădesc uneori, mai ales când Miranda se uită la ea așa de fix, cu ochi de vererită, de parcă i-ar citi secretul direct din fundul sufletului.

Țac țac țac.

Tocurile cui se îndepărtează de masa Petuniei, în timp ce femeia spune în gând o rugăciune și-i mulțumește lui Dumnezeu că a ferit-o de conversația cu șefa de secție. Se uită apoi din nou către Miranda și gura i se strâmbă într-un fel de zâmbet, dar Miranda este prea ocupată cu tivurile ei, ca să o bage în seamă.

Miranda are câteva zile de când își propune să nu mai ajungă printre ultimele în secție, ca o codașă ordinară. Să arate și ea că e muncitoare și serioasă, că-i pasă de fabrica asta. Planul ei părea că a eșuat din start, căci chiar din prima zi în care s-a apucat să-l pună în aplicare, adică acum o săptămână, și-a dat seama că dimineața este timpul secretelor. Cine-ar fi crezut că tocmai Gloria poate să plângă?